

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

“อยู่กับธรรมแล้วเย็น”

[ก่อนฉัน]

พระเวลาทำข้อวัตรปฏิบัติให้ดูละเอียดถี่ถ้วนนะ อย่าสักแต่ว่าทำสักแต่ว่าปิดว่า กวาด ตาถือไปบนเมฆใช้ไม่ได้นะ ทำอะไรให้จดจ่อด้วยสติด้วยปัญญาทุกอย่าง งาน เหล่านี้เป็นงานของเรา ไม่ใช่ว่าสักแต่ว่าทำนะ งานเป็นงานของเราทั้งนั้น ทำการทำงาน ปิดกวาดเช็ดถูที่ตรงไหนให้มีความเจาะจง มีสติมีปัญญารอบคอบตามกิจการงาน ไป ทางไหนมักจะเห็นแต่ความเลอะเทอะของพระของเณรซึ่งไม่ค่อยได้ตั้งใจทำนะ มันเป็น นิสัยเชื่อช่าเล่อล่า เป็นเรื่องของกิเลสลากตลอด อย่างนี้ละไปที่ไหนจึงต้องได้ว่าได้กล่าว ตลอดเวลา

ขอให้พากันจงใจในหัวใจเจ้าของ *ถ้าจิตไม่ค่อยผลออกจากสติและปัญญาคอย ตะล่อมกันอยู่แล้ว งานการภายนอกภายในจะเรียบร้อยไปตาม ๆ กันนะ* ถ้าสติไม่มี เสียอย่างเดียว งานการอะไรก็ตามไม่ค่อยเกิดประโยชน์เท่าที่ควรและไม่เกิดประโยชน์ อันนี้สำคัญมาก ขอให้พิจารณาด้วยดี ไม่มีอะไรละเอียดยิ่งกว่าธรรมของพระพุทธ เจ้าซึ่งทรงนำมาชำระความสกปรกโสภณแห่งโลกของวัฏจักรที่กิเลสสร้างขึ้น มีแต่ส้วม แต่ถ่าน ในส้วมในถ่านนั้นเต็มไปด้วยฟืนด้วยไฟ ด้วยกองทุกข์ที่มันสร้างขึ้นมานี้ พระ พุทธเจ้ามาชำระล้างเหล่านี้แหละ เอาธรรมมาชำระล้าง ธรรมเป็นของสะอาด เรียกว่า สะอาดสุดยอดเลย ชะล้างลงไป ๆ แต่หลักธรรมชาติแล้วกิเลสเป็นข้าศึกกับธรรมตลอด มา

ธรรมเป็นเหมือนกับน้ำที่สะอาดชะล้างลงสิ่งสกปรกโสภณ ซึ่งไม่ดีไม่ควรสำหรับ สัตว์โลกผู้มีกิเลสทำไว้ กิเลสจะไม่พอใจหาว่าดุด่าว่า ทุกอย่างนั้นแหละ เรื่องของ กิเลสเป็นอย่างนั้นให้พี่น้องหลายทราบ ธรรมเข้าสนามกิเลส ท่านทั้งหลายจะทราบเอง สนามกิเลสอยู่ที่ใจของเรา *สติธรรมปัญญาธรรมเข้าสู่ใจแล้วจะรู้เรื่องของตัวเอง แล้ว กระจายไปข้างนอก รู้ทั่วถึงไปหมดนั้นแหละ* ถ้าไม่มีสติแล้วอย่าหวังนะ ทำอะไรแล้ว อย่าหวัง ไม่มีประโยชน์อะไรเลย สติเป็นสำคัญ สติธรรมปัญญาธรรม ท่านแสดงไว้เป็น

บทบาที่ว่า สติ สัพพตถ ปตฺติยา สติเป็นธรรมที่จำต้องปรารถนาในที่ทั้งปวง ไม่มีงัดไม่มีเว้น สติเป็นสำคัญมากที่สุด

พระณฺดรมาอยู่กับเรา เราก็วิตกวิจารณ์ตลอด เพราะมาจากสุมสี่สุมห้าอันแหละ เรียกว่ามาหลักลอย ๆ อยู่ลอย ๆ แล้วก็มาเล่อ ๆ ล่า ๆ เพราะฉะนั้น มหาสถานที่เราควรจะยึดเป็นหลักเกณฑ์ได้ ก็มาเล่อล่า ๆ วางเลอะเทอะความเลอะเทอะไว้ที่วัดนี้ ก็เลยเลอะเทอะไปตาม ๆ กัน หาความสะอาดไม่ได้ ขอให้พิจารณาทุกคนนะ ธรรมไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย โลกที่ร้อนอยู่นี้เพราะขาดธรรม ไม่ใช่เพราะขาดอะไร วัตถุเงินทองข้าวของอาหาร การบริโภคที่อยู่อาศัยเคลื่อนไปหมดไม่ว่าประเทศใดแดนใด แต่สัตว์โลกไม่ปราศจากความทุกข์ก็คือกิเลสย่ำยืออยู่ในหัวใจ เนื่องจากไม่มีธรรมเข้าชำระ สติธรรมปัญญา ธรรมพินิจพิจารณาใคร่ครวญความเคลื่อนไหวของตน การคิดออกมา คิดยังงิพุดยังงิทำยังงิ เป็นความเสียหายแก่ตนหรือภายนอกส่วนรวมได้อย่างไรบ้าง นี่เรียกว่าผู้มีธรรม ผู้นี้จะพอมือขอบเขตนะ

ถ้าตื่นขึ้นมาจนหลับ ๆ มีแต่กิเลสลากไปโดยที่ไม่รู้เลยว่ากิเลสลากไป คือมันมีขนาดนั้นแหละพวกเราที่ไม่มีธรรม ท่านผู้มีธรรมเห็นหมด พระพุทธเจ้าเห็นหมดนำมาสอนโลก ไม่ใช่เอาธรรมตาบอดมาสอนนะ สอนด้วยความสว่างกระจ่างแจ้ง ขอให้เข้าไปพินิจพิจารณา เวลานั้นเลอะเทอะมากที่สุดทีเดียวในวัดในวาทั้งเขาทั้งเรา วัดไหนแบบเดียวกันหมดประชาชนก็เหมือนกัน ประชาชนก็เต็มแบบของประชาชน พระก็เต็มแบบของพระ วัดก็เต็มแบบของวัด ทั้งวัดเขาวัดเราเป็นแบบเดียวกันหมดเพราะกิเลสเข้าไปเหยียบย่ำทำลาย มีแต่ส้วมแต่ถ่านเต็มวัดเต็มวาเต็มพระเต็มณฺดรเต็มประชาชน หาความสุขความสงบเย็นใจไม่ได้เลย

ได้เห็นแล้วยังว่านี่โทษมาจากอะไร โทษมาจากความโลภ ความโกรธ ราคะ ตัณหา ความไม่มีสติตั้งไม่พินิจพิจารณา นี่แหละโทษของมันแสดงเป็นพื้นเป็นไฟขึ้นมา เอาเงินทองข้าวของกองเท่าภูเขามาปิดกั้นทุกขีปิดไม่อยู่ ไม่มีอะไรปิดอยู่ นอกจากธรรมเท่านั้นปิดได้ คนจนก็สุขได้ คนมีก็เป็นสุขได้ ถ้าไม่มีธรรมแล้วตายทิ้งเปล่า ๆ เศรษฐีตายก็เหมือนสัตว์ตายนั้นแหละ ไม่มีธรรม เราตายก็เหมือนโลกทั่ว ๆ ไปตาย พระณฺดรตายในวัดก็เหมือนสัตว์ทั้งหลายตาย เพราะไม่มีสติตั้ง ไม่มีธรรมระลึกรับ ระลึกบุญว่าผิดถูกชั่วดีประการใด แล้วก็วิ่งไปตามกิเลสซึ่งไม่มีแบบมีฉบับ

แบบฉบับมีที่ไหน กองทุกขีในโลกนี้ใครไปวัดแบบฉบับของทุกขี ไม่มีใครวัดได้ เพราะกิเลสไม่มีแบบฉบับ ใครวิ่งตามมันเท่าไรจมไป ๆ ขอให้ท่านทั้งหลายพิจารณาทุกคนบ้างนะ มาวัดมาวាយ่ามาเฉย ๆ มาพินิจพิจารณา มาเพื่อปากเพื่อท้องมันก็มี เล่อ ๆ ล่า ๆ อยู่ตามนั้น ดูแล้วเราสลดสังเวชนะแต่มันเรื่องของสัตว์จะว่ายังงิ พอเตือนก็

เดือนบ้าง ผู้ดีจะได้ไปเป็นคติ ผู้ชั่วมันก็เลวของมันไปตามเรื่องของมันนั่นแหละ ให้จำทุกคนนะ พระเณรเราให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ ความพากเพียรอย่าชี้เกียจชี้คร้าน พระปฏิบัติเราชี้เกียจชี้คร้านในเรื่องความพากเพียรชำระกิเลสนี้ดูไม่ได้เลยนะ ขออย่าให้มีในวัดนี้ ให้พยายามแก้ไขตัดแปลงทุกคน

ความพากความเพียรอยู่ที่ไหนให้ถือสติเป็นพื้นฐาน ปัญญาติดตามกันไป นี่เป็นภาคพื้นแห่งความเพียรของผู้ปฏิบัติธรรมเพื่อชำระกิเลส อยู่ที่ไหนมีสติแล้วมันหากรู้ตัวของมันเอง ไม่กว้างมันก็รู้ที่อยู่ในตัว เป็นความรู้สึกตัวไม่ค่อยผิดพลาดง่ายคนเรา ถ้าขาดสติเสียอย่างเดียว เล่อ ๆ ล่า ๆ ไปหมดนั่นแหละ เสียหาย ขอให้พากันตั้งอกตั้งใจภาวนา มาอยู่ที่นี้พระมากขนาดไหนผมก็ทนเอา ทนเพราะเห็นว่าตั้งหน้าตั้งตามาศึกษาอบรมจากครูจากอาจารย์ เพราะฉะนั้น ผู้ตั้งหน้าตั้งตามาขอให้มึสติปัญญาศรัทธาความเชื่อความเลื่อมใสตามที่มุ่งมา แล้วปฏิบัติตนด้วยความพากเพียร อย่างอนใจ

กิจการงานส่วนรวมให้ถือเป็นคนสำคัญของสำคัญ อย่าเห็นว่าคนนั้นทำแล้วแล้วเรา เขาทำแล้วแล้วเรา มันไม่แล้วนะ เรามันเชื่อไปจมอยู่ในมูตรในคู่นั้นนะเพราะไม่ทำงานอะไรที่เป็นอรรถเป็นธรรม มันก็จมอยู่ในกองมูตรกองคูด หลบหลีกปลีกตัวนั้นละกองมูตรกองคูด ไม่ทำข้อวัตรปฏิบัติที่เป็นอรรถเป็นธรรม ให้พากันตั้งใจนะ งานการส่วนรวมนี้สำคัญมาก เรายกเว้นไว้สำหรับผู้ไม่มาฉันไม่ให้มาร่วมในงานนี้ ให้ทำหน้าที่โดยเฉพาะตัวเอง คือทำความพากเพียรโดยลำพัง เราไม่ให้มาเกี่ยวข้องกับงานส่วนรวม ผู้ที่ฉันอยู่ก็ให้มาปฏิบัติหน้าที่การงานส่วนรวมด้วยกัน

การขบการฉันให้พิจารณาเจ้าของตัวเอง การฉันมากฉันน้อยให้ดูสติเป็นสำคัญ ฉันมากเป็นยังงมีสติไหม ฉันน้อยมีสติไหม ไม่ฉันมีสติไหม สตินี้เป็นพื้นฐานวัดเรื่องอรรถเรื่องธรรม วัดความพากเพียรว่าดีหรือไม่ดี การอดอาหารมันตามแต่นิสัยของผู้บำเพ็ญ ไม่ได้อดอาหารเพื่อฆ่ากิเลสด้วยการอดอาหารนะ อดอาหารเป็นอุปกรณ์เป็นเครื่องมือหนุ่นวิธีการฆ่ากิเลสต่างหาก การฆ่ากิเลสฆ่าด้วยความเพียรคือสติปัญญา ความอุตสาหุ่พยายามหนุ่นเข้าไปด้วยสติปัญญา นี่คือการฆ่ากิเลสชำระกิเลส

อุบายวิธีการต่าง ๆ นอนมากนอนน้อย เดินมากเดินน้อย ฉันมากฉันน้อย เหล่านี้เป็นเครื่องหนุ่นนะ ใครถูกกับวิธีการใดให้สังเกตตัวเองแล้วให้พยายามปฏิบัติตามนั้น ๆ ไป แล้วความเพียรของเราจะคืบหน้า จิตใจจะค่อยสง่างามขึ้นไป ขอให้พิจารณานะทำความเพียร ทำเฉย ๆ ไม่พิจารณาไม่ได้ ต้องทดสอบตัวเองตลอดเวลา เอาละวันนี้เทศน์เท่านั้นเสียก่อน ไม่มีโอกาสที่จะเทศน์สอนพระอบรมพระนะ ก็อย่างนี้ละเวล่ำเวลาเราไม่ค่อยมี วันนี้จึงเทศน์สอนรวม ๆ ไปหมด ตามธรรมดาเทศน์สอนพระต้องเทศน์สอนโดยเฉพาะ เตี่ยวันนี้เทศน์ โอ๊ย ทอดตะไปเลย

การเทศน์สอนพระเทศน์อบรมโดยเฉพาะ ๆ เพราะหน้าที่การงานของพระกับฆราวาสไม่เหมือนกัน จะสอนแบบเดียวกันไม่ได้ มันต่างกันตรงนี้ แต่มันก็จำเป็นจะต้องได้เอามาคละเคล้าสอนกัน เพื่อประชาชนก็จะได้เข้าอกเข้าใจ ได้มีวิธีการปฏิบัติต่อตัวเองและครอบครัวเหี้ยเรือ่นตลอดดวงงานต่าง ๆ เอาธรรมนี้ไปปฏิบัติที่ไหนไม่มีใครไม่ล้ำสมัย ไม่ขวาง ล่องไปเลย ๆ อย่าว่าแต่ในวัดนะ ที่ไหนธรรมไม่กิดไม่ขวางแหละ ไม่ครีไม่ล้ำสมัย ราบรื่นไปเสมอนั้นแหละ เอาละให้พร

[หลังฉัน]

(ลูกศิษย์ : ฟอกราบถวายดอลลาร์ ๒๐๐ ดอลลาร์ ทอง ๑๐ บาท) ของเล่นเมื่อไรกราบถวายทองคำ ๙๙.๙๙ จำนวน ๑๐ บาท เงิน ๒๐๐ ดอลลาร์ และข้าวหอมมะลิถูกละ ๕๐ กิโลจำนวน ๕ กระสอบ อยู่ที่นี้เหรอ (พ่ออืดเจ้าคะ) วันนี้ทอง ๑๑ บาทแล้ว (ถวายร้อยดอลลาร์ ทองบาทหนึ่งเจ้าคะ) เออเป็น ๑๒ บาทแล้ววันนี้ ดอลลาร์ ๓๐๐ แล้ว

โยม : ลูกจะไปผ่าสมองวันจันทร์นี้ เป็นเนืองอกในสมอง

หลวงตา : ผ่าที่ไหนละ

โยม : โรงพยาบาลกรุงเทพฯ ผ่าแสงเลเซอร์ มั่นงอกเป็นก้อนเลือดเจ้าคะ

หลวงตา : เออ เท่านั้นละ โรงพยาบาลศูนย์นี้เราก็ได้ให้เครื่องมือผ่าตัดสมอง ถ้าจำไม่ผิดล้านสองแสน

ผู้กำกับ : ๑ บาทครับ ลูกชายปลัดชัย

หลวงตา : เออ ลูกปลัดชัย พ่อไม่มาหรือคราวนี้

ผู้กำกับ : มาแม่กับลูกครับ

หลวงตา : ปลัดชัย เป็นลูกศิษย์มาตั้งแต่อยู่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์หรืออะไร เป็นคู่กันกับผู้พิพากษาพิชิต คำแฝง ท่านพิชิต-พิชัย พี่กับน้องเป็นลูกแฝด ปลัดชัยเราเนี่ย เวลาเลิกเรียนหนังสือแล้วก็ไปหาที่วัดบวรฯ เวลาเราไปพักที่วัดบวรฯ ตั้งแต่เป็นนักศึกษามาจนปานนี้ ลูกโตขนาดนี้ พิชัยนั้นเกิดอุบัติเหตุ ดูเหมือนเป็นฝ่ายทนายความหรือเป็นอะไร (อัยการครับ) เออ พวกอัยการ ส่วนพิชิตนี่เป็นผู้พิพากษาตั้งแต่เริ่มต้นมา เวลานี้เป็นผู้พิพากษาศาลฎีกา ขนาดนั้นละ ขึ้นไปเรื่อยจนเป็นผู้พิพากษาศาลฎีกา นี่ลูกศิษย์ทั้งนั้นแหละ ชัย พิชิต-พิชัย ตั้งแต่เรียนหนังสือมหาวิทยาลัยจนปานนี้ เป็นคนดี ทั้งสามคนนี่ดีด้วยกันเลย พิชิต-พิชัย แล้วชัยเราดีเหมือนกันหมด เป็นคนดี ไม่ออกนอกกลุ่มนอกทาง ยิบ ๆ แยะ ๆ ไม่ออกเลย มีแต่ทางดีเรื่อย ๆ มา

คนดีไปเป็นเจ้าของนี่พวกลูกน้องอบอุนนะ อย่างปลัดชัยเรานี้อยู่ทางมหาสารคามไปทางนันทบุรีสร้างอะไรปลัดชัยจะเป็นหัวหน้า เขาจะมาสวัสดิการดิแกเนอะไร เหย ไม่จำเป็น ปิดทันทีเลย เขาก็อบอุน อย่างนั้นซี หาอุบายพูด สวัสดิการดิแกเนอย่างนั้นก็เอามาพูด แหมกิเลสหวานนะ หลอก สวัสดิการ นิสัยเสียไปเลยนะ เราฟังทุกแบบ ลูกศิษย์มันเต็มบ้านเต็มเมือง รู้ก็เหมือนไม่รู้ นอกจากมันจำเป็นแล้วก็ออก ที่นี้ออกมาละที่นี้ อย่างการบ้านการเมืองอะไรเหล่านี้ก็เหมือนกัน ก็ลูกศิษย์ลูกหาเราอยู่ทุกกระทรวงจะไม่รู้ได้ยังไง เวลามันจำเป็น พูดออกมาได้สบาย ๆ ไม่จำเป็นจะออกมาพูดทำไม ก็เหมือนไม่รู้ ก็เป็นเรื่องของทางโลก เขาทำยังไง ๆ ก็พิจารณาไปตามเรื่อง เมื่อเกี่ยวกับธรรมหรือเกี่ยวกับเราเข้าไปมันก็ได้พูดอย่างว่า จะว่าไง

คนส่วนมากชอบแต่คนดี ใครดีชอบก็ชอบ แต่ตัวเองไม่สนใจที่อยากเป็นคนดี ทำดี นี่ซีไปหาอื่นไม่หาตัวเอง ต้องหาตัวเองซี พูดอย่างนี้แล้วเรากียังไม่ลืม บวชใหม่ ๆ ไอ้เพื่อน หลวงพ่อทอง บักท่า มันเป็นนิสัยตลก มันบวชดูเหมือนก่อนเราพรรษาหนึ่งนะ เรียกบักท่า เกิดปีเดียวกัน มันบวชก่อนตั้งแต่เป็นเณร เราบวชเป็นพระ เลยก่อนเราพรรษาหนึ่ง เวลาบวชไปก่อนพรรษาหนึ่งแล้วเรากียบวชใหม่ก็ไม่รู้อะไร สำรวมระวางวินัยนี้จะพูดภาษาอีสานให้ฟังนะ ขึ้นไปกุฎิแกสองสามองค์ เป็นพระบวชใหม่เหมือนกันนั่นแหละ เรากียบวชใหม่ไม่กี่วัน ที่นี้คนนั้นก็สูบบุหรี่คนนั้นก็สูบบุหรี่ ใครก็สูบเรากียสูบ อยู่ ๆ “เฮ้ย ไอ้พระใหม่เหล่านี้ละ” บทเวลามันจะพูด พูดแบบน่าขบขันนะ เวลามันจะตลก มันไม่หัวเราะนะ พูดแบบซิงซัง ไอ้พระใหม่เหล่านี้มันมีวินัยติดตัวมันหรือไม่มีก็ไม่ทราบแหละ มาสูบยาต่อหน้าต่อตานี้มันได้พินทุอริชฐานหรือเปล่า ก็บู้จ๊กกับหัวมันแหละ สูบควันโขมงมานี่ละ

“เอ้า สูบบุหรี่ก็ต้องพินทุอริชฐานอยู่หรือ” “โธ่ ยังบรูว์วินัยข้อนี้หรือ มันยังทำจ้อเข้าไปอีกนี่ละ” เรากียังร้อน เพราะผู้หนึ่งเอาจริงเอาจัง ผู้หนึ่งพูดตลก ชูเสียด้วยนะ เลยพระที่ไปนำกันก็เลยร้อนไปนำกันหมดก็สูบนานำกัน(สูบยาด้วยกัน) บได้พินทุอริชฐาน พวกนี้ผิดธรรมวินัยอะไรมันก็ได้ไม่สนใจนะพระบวชใหม่ อาบัติกินหัวมัน วา้งันหน้าตาเฉย อ้าว มันผิดจริง ๆ หรือ ยังบรูว์อยู่หรือ ยังทำทำชู้ก็ดี โห่ ตาย ๆ มันเป็นมาตั้งแต่ที่วัน ตั้งแต่วันบวชใช้ใหม่.มันว่าอีกนะ จ๊กตั้งแต่วันไหนแล้วใครก็ไม่รู้ เหนแล้วกัน ๆ พวกนี้ ที่นี้ก็จ้อเลย ไหนละพินทุอริชฐานว่าไง พระวินัยข้อนี้ว่าไง บทเวลามันจะเว้า เเท่านี้ก็ได้ มันก็ไม่ยากอะไรนะถ้าจะสนใจ วา้งันนะ ทำทำอีกด้วย พวกนี้ก็เข้าใจว่าผิดด้วยกันหมดนั่นแหละ คนหนึ่งตลกคนหนึ่งเอาจริงเอาจัง เรากียเดือดร้อน แล้วว่ายังไงก็บอกมาซิ โอ้ย มันจะยากอะไร มันไม่สนใจเฉย ๆ พระหมูนี้อย่างอื่นนะ ดีเรื่อย บทเวลาจะพูด มันก็แค่ อิมัง ควันถมตั้งอริชฐานมิ อู๊ย เรากียอยากว่าบักท่า อยาก

ว่าอย่างงี้มันโมโห ผู้หนึ่งตาดำตาแดงนึกว่าผิวดินยัยอีหลีเราก็ตี ครั้นออกมา มันยากอี หยัง อิมัง ควันถมตั้งอธิษฐานมิ ควันถมตั้ง ควันมันถมจมุก เราก็บ่ลีม นี่เราพูดถึงเรื่อง ความระมัดระวัง เราไปเจอไอ้บ้านี้เข้า มันพูดตลกดี เรื่องความระมัดระวัง ไม่ ระมัดระวังไม่ดีแหละคนเรา ต้องระมัดระวัง

เมื่อวานเอาของแจกด้านสองด้านทางนั้น ทางหล่มสักสองด้าน ไปประจำทุก เดือนมาได้สัก ๖-๗ ปีแล้วมั้ง ตั้งแต่สร้างตึกโรงพยาบาลมา เราผ่านไปผ่านมาดูแล้ว สงสารก็เลยสงเคราะห์ให้ประจำทุกเดือน ๆ ทางโรงพยาบาลนี้ก็มาทุกวัน ๆ เมื่อวานนี้ ก็มา ไม่มากนักเมื่อวาน แต่ที่เราไปก็มากพอแล้ว รถเรานี้เต็มเอี้ยดแหละ บรรดาสิ่งของ ฟุ้งทั้งหลายได้บริจาคในวันทำบุญ วันที่ ๓๐ นี้ก็มีมาก เราก็ก็นำไปวัดนั้นวัดนี้บ้าง ถ้ามีมากก็แยกไปตามวัดบ้าง ถ้างลดน้อยลงมาหรือสงวนไว้สำหรับโรงพยาบาลต่าง ๆ ให้มีประจำ อันนี้ขาดไม่ได้เลย ทุกชิ้นที่เรากำหนดไว้แล้ว เมื่อของมีอยู่ในตลาดต้องให้ มีในที่นี้ ให้เสมอกันหมดเลย

เราสงสารโรงพยาบาลมาก เพราะเป็นโรงพยาบาลคนไข้ คนไข้ในที่มานอน ประจำ กินอยู่กับนั้นจะมีอะไรให้เขา ทางโรงพยาบาลหาทางไหนไม่ไหวก็ต้องวิ่งมาทาง วัด เราก็ก็นำไปเป็นประจำทุกวัน ๆ ส่วนมากวันละสองสามโรง นี่มาก ประมาณสอง สามหรือสี่โรง มีมากเป็นประจำ หนึ่งโรงน้อย ที่ว่าไม่มีนี่รู้สึกว่าจะห่างมากทีเดียว แม้ แต่วันเสาร์วันอาทิตย์นี้ไม่มีวันหนึ่งก็มีวันหนึ่ง แต่เราก็ก็นำใจที่ผู้อำนวยการเขามีหนังสือ แนบมาด้วย มาวันเสาร์ก็ให้วันอาทิตย์ก็ให้ ไม่สงสัย แต่ก่อนก็ให้แต่สงสัย ต้องติดต่อ ถามไปโรงพยาบาล เพราะวันเสาร์วันอาทิตย์ส่วนมากไม่ใช่เป็นวันทางราชการ เหตุใด ทางโรงพยาบาลจึงมาเอาสิ่งของ สงสัย กลัวมันจะแหวกแนวเพราะโลกสกปรกมากนะ แหวกแนว เราถึงเบื่อ แต่ความสงสารก็ไม่ลดละ อย่างนั้นละทำไป

โลกสกปรกมากกับธรรมถึงรู้กันได้ชัด มาเกี่ยวกับเราด้วยซ้ำนะ เพราะเรานี้จริง จังทุกอย่างเลย มาเลอะ ๆ เทอะ ๆ ให้เราเห็น ต้องได้ปลงธรรมสังเวชอยู่ตลอด มัน สกปรก เมื่อทางโรงพยาบาล ผ.อ.เขาเขียนหนังสือแนบมาแล้วก็จัด ๆ เพื่อจะให้ถึงจุด ที่หมาย ๆ เอาไปเถลไถลนี้ไม่ถูก ถ้าไม่มีให้มาขอจริง ๆ ก็ได้ เป็นอะไรไป ถ้ามาแบบ เถลไถลมันเข้าใจนะ ไม่ใช่ธรรมดา เราไม่ชอบพบบ่อยเห็นอย่างนั้น ตั้งแต่เราทำความ เพียรวันไหนรู้สึกว่แพ้กิเลสอย่างนี้ วันนั้นมันยังงใจอยู่นะ มันหากเป็นในจิต มันไม่ สบายเลย เหมือนว่าเป็นเดือดเป็นแค้นจะแก้ลำกันว่งั้นเถอะนะ มันมีอยู่ในจิตไม่พูด ให้ใครฟัง

ถ้าวันไหนมันแพ้กิเลสจนกระทั่งเจ้าของเดือดร้อนแล้ว วันนั้นจะต้อง ถ้าเป็นโลก เขาเรียกว่าก่อกรรมก่อเวรกันแหละ เอาละที่นี้พลิกใหม่แล้ว ที่นี้ก็ตั้งทำซัดกันเลย จน

กระทั่งเป็นที่พอใจ เป็นระยะ ๆ ไป ที่จะแพ้ไปอย่างหลุดลุ่ย หมอบไปเลยนี้ไม่มีนะ สำหรับเราเป็นอย่างนั้นนะ ก็คิดดูซิตั้งแต่ น้ำตาร่วงลงมาจากภูเขา ไปหาพ่อแม่ครู อาจารย์กลับคืนไปอีก ก็อย่างนั้นแล้ว แพ้ก็ยอมรับว่าแพ้ เวลานี้สู้ไม่ได้ เอ้า ยอมก่อน แต่ยอมเพื่อจะสู้ไม่ได้ยอมเพื่อจะหมอบราบ เป็นอย่างนั้น ถ้าแพ้อะไรแล้วรู้สึกว่ามัน เคียดมันแค้น แพ้ตัวเองนี่เคียดแค้น ให้มันอยู่เสมอ ๆ หรือภาคภูมิใจอยู่เสมอ แต่เสียใจด้วยความแพ้ก็เลสแพ้ความเพียรอย่างนี้ไม่เอา ว่าจะทำอย่างนั้นอย่างนี้แล้วแพ้ไป เสีย โอ๊ย เป็นเดือดเป็นแค้นมากนะ ให้มีความภาคภูมิใจเป็นระยะ ๆ ไป อย่างนั้นเบาใจ สบายใจ

การทำความพากเพียรเมื่อเข้าได้พูดให้พระฟัง พวกเราไปปฏิบัตินะพี่น้องทั้งหลาย สติสำคัญมากทีเดียว ทำการทำงานอะไรก็ตาม ถ้ามีสติอยู่กับตัวไม่ค่อยผิดพลาด ระลึกได้ทั้งบุญทั้งบาปผิดถูกชั่วดีระลึกได้คนมีสติ ถ้าไม่มีสติระลึกไม่ได้นะ เลอะ ๆ เทอะ ๆ สติทำนจึงสอนไว้ประจำตัวตลอดเวลา จะทำงานอะไรก็ตาม แม้เขียนหนังสือถ้าไม่มีสติผิด ๆ พลาด ๆ นะเขียนหนังสือ ถ้ามีสติอยู่กับตัวไม่คิดมากวุ่นวาย มาก เขียนหนังสือก็เป็นตนเป็นตัวอ่านได้ถ้อยได้ความนะ ถ้ามันคิดมาก ๆ ยุ่งมาก ๆ ยิ่งเสียใจมาก ๆ มาเขียนหนังสือไม่เป็นตนเป็นตัวเลยแหละ เนอะ เพราะสติไม่อยู่กับตัว ไปอยู่กับอารมณ์ที่เสียใจเสียมาก แล้วการงานของตัวเองก็ไม่สมบูรณ์ สติจึงสำคัญ ถ้า ประคองสติดีความเพียร จิตใจก็สงบได้ก็เลสไม่ตีเอานัก ถ้าสติอ่อนเรียกว่าสู้ก็เลสไม่ได้ ละที่นี้ถูกกิเลสตีเอา เติบจนกรรมหาความสงบไม่ได้ นั่งภาวนาหาความสงบไม่ได้ ถ้าสติไม่ดีเสียอย่างเดียว

เพราะฉะนั้นอุบายวิธีการประกอบความพากเพียร ท่านจึงสอนไว้หลายแบบ หลายฉบับ เช่น อย่างธุดงค์ ๑๓ นี้ก็เหมือนกัน การที่เป็นการชำระกิเลสส่วน ๆ ไม่เป็น พระวินัยไม่บีบบังคับ ใครจะทำตามข้อไหนหรือไม่ทำท่านก็ไม่ว่า เรียกว่าธรรมไม่บังคับ แต่วินัยบังคับ วินัยผิดไม่ได้เลย เรียกว่ากฎหมายพระ นี้ธุดงค์ ๑๓ ข้อที่ท่านสอนไว้ให้ ไปอยู่ในป่าในเขาที่เช่นไรเหมาะสม นั้น อย่างนั้นแล้ว จนกระทั่งถึงการเดินทางนั่งการ นอน อยู่ในป่าช้าในป่าในเขาไปหาเลือกเอา ที่ไหนเหมาะสม ใครจะสมทานอยู่นานเท่าไร ๆ ให้กำหนดตัวเอง เช่น ไม่นอน จะอยู่ที่คืน กำหนดไว้เท่าไร ๆ ให้เจ้าของกำหนด เอาแล้วสังเกตดูเจ้าของ จะถูกกับธุดงค์ข้อไหนก็ให้ยึดข้อนั้นเป็นหลัก หนักข้อนั้นมากกว่าข้ออื่น ๆ เช่นอย่างอดนอน ถ้าอดนอนแล้วมันดี ฝืนมันมักจะอดนอนบ่อย ๆ อดนอนบ่อย ๆ ความเพียรก้าวหน้า

ฉันน้อยนี้ไม่มีหรือไม่ฉันนี้ไม่มีในธุดงค์นะ แต่มีในบุพพสิกขาฯ ก็เป็นธรรมของ พระพุทธเจ้าอย่างเดียวกัน คือท่านสอนพระว่า พระที่อดอาหารถ้าอดอาหารเพื่อโอ้อ้อเพื่อ

อวด นั่นฟังซิ นั่นอดเป็นโลกแล้วนะ ไม่ได้เป็นธรรม ถ้าอดอาหารเพื่อไอ้เพื่ออวดยกตน โพนตัวแล้วปรับอบัติทุกความเคลื่อนไหว นั่นนะ ฟังซิ เคลื่อนไหวไปไหนปรับอบัติ ทั้งนั้น ท่านไม่ทำความเข้าใจว่าอย่างนั้น ปรับอบัติตลอด ถ้าอดเพื่อความพากความ เพียรแล้วอดเถิด เราตถาคตอนุญาต แน่ะเห็นไหมละ ถ้าอดเพื่อความพากความเพียร แล้วอดเถิด คืออดอาหารไม่ได้อดเพื่อฆ่ากิเลสนะ เป็นเครื่องหนุนสำหรับความเพียรเรา เช่น ฉันทน้อยสติดี หรืออดอาหารหรือฉันทน้อยๆ ความเพียรดีคือว่าสติดีไม่พรากจาก ตัว ตั้งสติสตั้งได้ง่าย อย่างนี้เรียกว่าถูก ผู้เช่นนั้นมักจะผ่อนอาหารอยู่เรื่อย ๆ หรืออดอาหารอยู่เรื่อย ๆ

ดูตามจริตของตัวเองถ้าไม่ถูกก็ไม่ทำ แน่ะ อดนอน ถ้าอดนอนดี ผู้นั้นก็มักจะ อดนอนอยู่เรื่อย ๆ ถ้าไม่ดีก็ไม่เอา แน่ะ ท่านให้เลือกเอาตามจริตนิสัยของตัวเอง สำหรับเรานี้ไม่ได้เรื่อง อดนอนนะพูดจริง ๆ เพราะได้ทดลองทุกอย่างแล้ว อดนอนไม่ได้เรื่อง อดไป ๒ คืน ๓ คืน ไม่หลับไม่นอน อดไปนานเท่าไรรู้สึกว่ามันที่อไปหมด ร่างกายก็ท้อสมองก็ท้อ สติก็ไม่ดีที่อ ๆ ไปตาม ๆ กัน เอ้า ไม่ดีแล้วอย่างนี้ แทนที่จะคล่องแคล่วว่องไวสติสตั้งดี ปัญญาดี กลับที่อไปหมด นี่มันก็ทราบชัด อันนี้ไม่ถูกกับเรา งดเลย ไม่เอา เรียกว่านอนธรรมดา ไม่นอนด้วยการบีบบังคับด้วยจุดงค์ อย่างที่อดอาหารนี้ท่านไม่บอกในจุดงค์แต่ก็มีในพระวินัยทางโน้นแล้ว นั่นก็เรียกว่าพระองค์อนุญาต เรียบร้อยแล้ว นี่ก็เป็นอุปการณ์ของการประกอบความพากเพียร เราผ่อนอาหาร ตามธรรมดาเราฉันทมาก ๆ สติสตั้งไม่ดี คนเรากินมาก นอนมาก ชี้เกียจมาก สติสตั้งไม่ดี เวลาผ่อนลงไปเป็นยังงิ ทอลอง สติก็ดีประคองจิตได้ ผ่อนเรื่อย ๆ แล้วยิ่งอดหนักเข้าไป แต่อดนี้มันเปลี่ยกว่ากันนะ ผ่อนไม่เปลี่ย อดนี้เปลี่ย แต่สติดี

ต้องสังเกตอยู่อย่างนี้การพิจารณา แก้กิเลสไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ดังที่เคยเล่าให้พี่น้องทั้งหลายฟัง มันจะตายจริง ๆ ลงไปบิณฑบาตกะว่าวันพรุ่งนี้จะไปถึงหมู่บ้านเขา เราคำนวณกะไว้ เพราะอดมาเรื่อย ๆ อดมาจนกระทั่งถึงได้กำหนด ว่าจากนี้ไปถึงหมู่บ้านจะเดินบิณฑบาตถึงไหม มันจะเดินบิณฑบาตถึงไหม ก็คิดว่าจะถึงแหละวันพรุ่งนี้ ถ้าเลยจากนั้นไปไม่ได้แน่ เอ้า ถ้าอย่างนั้นไปเสียวันพรุ่งนี้ไปบิณฑบาต เพราะไปบิณฑบาตฉันเพียงวันเดียวแล้วหายเจียบไปอย่างนั้นนะ ไม่ใช่วันนี้ก็ฉันวันหน้าก็ฉัน ที่นี้เวลาไปมันไม่ถึงหมู่บ้านละซิ ตั้งแต่เราเดินจงกรมไม่กี่ตลบก้าวเขาไม่ออกแล้ว นี่ละอดอาหารมาก ๆ การเดินไม่มีกำลัง แต่สตินั้นดีตลอด นี่มันสำคัญอยู่ที่สติ นี่ก็เวลาไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน ยังไม่ถึงหมู่บ้านไปถึงกลางทางก้าวขาไม่ออกแล้วทำไง นั่งพักสักครู่หนึ่งก่อนค่อยไป

นี่ละกิเลสที่นี้เกิดที่ว่ณะ มันเกิดเหมือนคำพูดเรานะ พูดอยู่ภายในใจเป็นคำ ๆ เหมือนเราพูดกันนี้แหละ ขึ้นปีบตรงนั้น เพราะจิตมันเสียบ สติครอบอยู่นั้นมันไม่ได้ เลินเล่อไปไหนนะสติ ถึงจะเพ็ลยขนาดไหนจิตนี้เหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้ามันสว่างไสว สติครอบอยู่ตลอดเวลา ร่างกายอ่อนก็รู้ว่าอ่อน ไปไม่ไหวก็ต้องนั่งก่อน สักเดี๋ยวก็นั่งเป็น คำพูดขึ้นมา นี่ภาษาของธรรมแห่งนักปฏิบัติท่านเรียกว่ากิเลสเกิด สักเดี๋ยวก็นั่งขึ้นมา นี่เห็นไหมท่านอดอาหารเพื่อจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตายท่านกำลังจะ ตายรู้ไหม นั่นขึ้นแล้วนะ กระจุกเราให้อ่อนใจนั่นเอง มันกลัวตายมันก็ไม่อดใช้ไหมล่ะ นี่เรียกว่ากิเลสเกิด ว่านี่เห็นไหมท่านอดอาหารจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ ตายท่านกำลังจะตายรู้เห็นไหม นั่นขึ้น

พอทางนั้นขึ้นปีบทางธรรมก็ขึ้นแก้กันเป็นคำพูดแบบเดียวกัน ขึ้นพับ ๆ ขึ้นมา ด้วยกัน ก็เรื่องการอยู่การกินนี่กินมาตั้งแต่ว่าเกิดก็ไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร การอดอาหาร เพียงเท่านี้จะตายหรือ เอ้า ตายก็ตายซิ นั่น ตายก็ตายซิคือว่าจะอดต่อไป ตายก็ตาย นี่ เรียกว่าธรรมะเกิดอันนี้มันแก้กันกับปัญหา กิเลสตัวนั้นก็เลยหมอบ นี่ก็อดไปเรื่อย เนาะ อย่างนั้นแหละ ถ้าไปยอมอันนั้นแล้วอดไปไม่ได้จะกลัวตาย สองพักนี้เรียกว่าเบื้องต้น กิเลสเกิด อันดับที่สองธรรมะเกิดแก้กัน นี่ละนักปฏิบัติท่านนั้นที่จจะรู้เรื่องเหล่านี้ เรียนนี้ เราก้เรียนมาพอไม่เคยมีธรรมประเภทนี้เกิดภายในใจเลย เรียนไปเท่าไรก็เรียนไป จำ ไป ๆ ไม่ได้มีธรรมชาติอย่างนี้เกิดขึ้นมา แต่เวลานี้ออกปฏิบัตินี้มีเรื่อย ๆ มีตลอดเลยที่ นี้ละ เป็นสองธรรมาสันหรือเป็นนักมวยต่อยกันบนเวที เวทีคือใจ กิเลสกับธรรมอยู่บน หัวใจเป็นคู่ต่อสู้กัน

เวลากิเลสขึ้นพับ ทางธรรมะแก้กันปีบ กิเลสขึ้นพับธรรมะแก้พับ ๆ สุดท้ายไม่ ต้องเป็นคำพูดนะ ๆ ความรู้สึกอันหนึ่งของกิเลสขึ้นมาพับ ความรู้สึกฝ่ายธรรมแก้กัน ปู่บ ๆ ๆ เป็นความรู้สึกแก้กัน ๆ แบบที่พูดเป็นคำ ๆ ก็มี แบบเป็นความรู้สึกรับกัน ๆ อย่างนี้ก็มีความรู้สึกของกิเลสมันไปแนวนี้ ความรู้สึกของธรรมสกัดแนวนี้ ๆ นี้เรีย กว่ากิเลสกับธรรมพืดกันบนเวที จะว่าธรรมเกิดเราก้ไม่ได้สนิทใจ อันนี้ไม่ว่ณะ เราว่า ธรรมเกิดเฉพาะพูดขึ้นเป็นคำ ๆ เรียกว่าธรรมเกิดเป็นบทเป็นบาท ส่วนธรรมเกิดอย่าง ละเอียดเรียกว่าตอบรับกันไม่ทัน กิเลสเกิดธรรมเกิด ความรู้สึกของกิเลสขึ้นแง่นี้ ความ รู้สึกของธรรมขึ้นแง่นี้ ตอบรับกัน ๆ ตลอดเวลาในความเพียรนั้นไม่พูดได้ว่าเป็นธรรม เกิดหรือกิเลสเกิด พูดได้แต่เพียงว่าระหว่างกิเลสกับธรรมพืดกันเท่านั้นเอง ผู้ไม่ปฏิบัติ ไม่รู้ ต้องผู้ปฏิบัติ ไม่ต้องไปถามใครรู้เองขึ้นนี้พับ ๆ ๆ เป็นอย่างนั้นนะ

ธรรมจึงเป็นของเปิดเผยเช่นเดียวกับกิเลสเปิดเผยทั่วโลกดินแดน สร้างพินสร้าง ไฟเผาโลกดินแดนทุกแห่งทุกหน ไม่มีคนมีคนจนยศถาบรรดาศักดิ์สูงต่ำ ลงไปจน

กระทั่งถึงตาสีตาสาที่จะไม่ได้รับความทุกข์นี้ไม่มี มีความทุกข์เหมือนกันหมด ยิ่งผู้ใหญ่เท่าไรความคิดความคาดคะเนความดันเดาความสำคัญมันหมายยิ่งมาก ก็ยิ่งสร้างเหตุการณ์ให้เกิดความทุกข์มากขึ้น ๆ เช่น เศรษฐีกุฎุมพ็อย่างนี้ละ แล้วผู้ใหญ่เป็นเจ้าของนายใหญ่โตรโหลฐาน ความสำคัญตนต้องมีสูง ๆ ผู้นี้ต้องใช้ความคิดมาก อะโรมาตะต้องไม่ได้ จะมาทำลายอำนาจ อำนาจเหล่านี้ขึ้นก็เป็นพินเป็นไฟ นี่เราพูดย่อ ๆ นะ เรื่องความสำคัญภายในตัวมันจะครอบตัวของเรานั้นแหละออกไป ความคิดมากคิदन้อยคิดไปเรื่อย ๆ ตาสีตาสาตามท้องนาก็คิดไปแบบตาสีตาสา ทุกข์จึงมีทั่วไปหมดเลย นั้นละกิเลสเกิดสร้างขึ้นที่ใจ แล้วเกิดขึ้นที่ใจเหนือใจทุกดวง ๆ เว้นใจพระอรหันต์ไม่มีกิเลส

เรื่องใจที่มีกิเลสนี้ต้องเหนือหัวใจทุกหัวใจ เมื่อเหนือแล้วต้องสร้างความทุกข์ให้แก่อัตว์โลกทั่วหน้ากันได้หมดเลย ไม่มีคำว่าใครใหญ่กิเลสเข้าไม่ถึงไม่มี กิเลสเข้าถึงทั้งนั้นเหยียบย่ำตลอดเวลา นี่ละโลกที่ได้รับความทุกข์ความเดือดร้อนวุ่นวาย เพราะกิเลสมันสร้างพินสร้างไฟขึ้นที่หัวใจตัวเองทุกคน ไม่มีอะโรมาดับมันได้ กิเลสดับกิเลสไม่มีต้องเอาธรรมเข้าไปดับกิเลส เป็นน้ำดับไฟ นี่ละผู้มีธรรมในใจ ผู้ใหญ่ผู้น้อยมีธรรมในใจมากน้อยมีความสุข มีที่หลบซ่อนผ่อนคลายบ้าง ถ้าไม่มีความสุขจะเอาสิ่งเหล่านี้มาเป็นเครื่องเยียวรักษาไม่มีทาง มีตั้งแต่เรื่องความทุกข์ความเดือดร้อนเป็นเครื่องเสริมไฟด้วย ถ้ามีธรรมอยู่ได้ทั้งนั้นแหละ อยู่ที่ไหนก็ได้ ๆ สบาย ๆ

เพราะฉะนั้นผู้มีธรรมจึงไม่ค่อยลำบากไม่ค่อยกังวลอะไรมากนะ อย่างที่เราเคยพูดให้ฟัง พระที่ท่านบำเพ็ญตัวอยู่ในป่าในเขาท่านไม่มีอารมณ์มากนะ อารมณ์อะไรตามปกติก็เป็นกิเลสท่านดีต่ออยู่ตลอดเวลา ตบต่อยกันตลอดเวลา อารมณ์ก็ลดลง ๆ อารมณ์ท่านไม่ค่อยมี อารมณ์ฝ่ายกิเลสมีน้อย ๆ มีน้อยก็ทราบว่ามี แต่ตามตีต้อนกันอยู่ ท่านไม่ได้ปล่อยนี่นะ ที่นี้อยู่ที่ไหนท่านก็สบาย การอยู่การกินของพระ เอ้า พูดถึงพระที่ออกทัพขึ้นเวทไปแล้ว เป็นผู้มักน้อยที่สุด อยู่อย่างไรได้ทั้งนั้น แต่จิตอยู่ที่ธรรม ไม่ได้สนใจกับสถานที่อยู่ที่กินที่อาศัยนะ กินได้นอนได้กินน้อยนอนน้อย อะไร ๆ ไม่สนใจอยู่ได้ทั้งนั้นเพราะจิตอยู่กับธรรม มันไม่ได้ไปอยู่กับสิ่งเหล่านั้น ท่านเหล่านี้จึงไม่สร้างความกังวลให้ตัวเอง มีแต่สร้างความสงบใจให้ตัวเองตลอดเวลา จิตใจก็สว่างาม ๆ

แล้วที่ว่าอยู่ในป่าเขา แทนที่จะพูดว่า เอ้อ เราอยู่ในป่าในเขา เขาอยู่สนุกสนานรื่นเริงในบ้านในเรือน เราอยู่ในป่าในเขามันเหมือนกระจ้อนกระแตตัวหนึ่งเรานี้อำภพมันไม่เห็นเป็นนะ อยู่ในป่ามันก็อยู่กับธรรม ถ้าอยู่ในบ้านมันอยู่กับกิเลสมันก็อยู่กับไฟเข้าใจไหม มันต่างกันตรงนี้นะ อยู่ในป่าท่านมีธรรมแล้วก็อยู่กับธรรมเย็นตลอด ถ้าอยู่กับกิเลสอยู่ไหนมันก็ร้อนเหมือนกันหมด อยู่ในบ้านถ้ามีธรรมก็เย็น ไม่ใช่ว่าอยู่ในบ้าน

จะร้อนทีเดียว อยู่ในบ้านมีธรรมก็เย็น อยู่ในบ้านส่วนมากมันมักจะมีแต่ไฟ เขาเผามา เราเผาไปเข้าใจไหม ต่างคนต่างเผากันต่างคนก็ต่างร้อน วิ่งเป็นบ้าหมาขี้เรื้อนสู้ไม่ได้ละ หมาขี้เรื้อนเห็นพวกเราเดินไปนี่มันจะวิ่งเข้าป่าหมด สู้เราไม่ได้ เรายืนมันเดินยิ่งกว่าหมาขี้เรื้อนเข้าใจไหมละ หมาขี้เรื้อนมันเกาะเฉพาะที่คัน พอหายคันมันก็นอนสบาย

ไอ้เราไม่ทราบว่าจะเวลาไหนนอนไม่นอน เห็นแต่เกากันอยู่อย่างนั้น อันนั้นเป็นยังงัยอันนี้เป็นยังงัย เกาเข้าใจไหม เกาตลอดเวลาเลย พวกนี้พวกหมาขี้เรื้อนตกทะเลเลย พวกนี้สู้ไม่ได้ ระวังจะออกไปจากวัดป่าบ้านตาดให้ระวังมองดูหมาตัวนั้น มันเป็นหมาขี้เรื้อนหรือไม่ ถ้าไม่เป็นหมาขี้เรื้อนสู้ให้รับหนี้ถ้าสู้ไม่อยากจะตายวางใจเข้าใจไหม กูเก่งกว่าสุนัข กูดีกว่าสุนัข เข้าใจไหมเธอ มันเป็นอย่างนั้นนะ โลกมองไม่เห็นนี่ ที่พูดนี้ดูแล้วนะ ไม่ใช่เอามาตั้นมาเดานะ เวลากิเลสมีอำนาจมันเป็นไฟเผาอยู่ตลอดเหมือนหมาขี้เรื้อน เกานั่นเกานี้เกาไม่หยุดไม่ถอย คิดเรื่องนั้นเรื่องนี้อยู่ตลอดเวลา มีแต่ไฟเผาเจ้าของทั้งนั้น พอได้ธรรมเข้าไปประจับเรื่องความวุ่นวายนั้นก็ค่อยสงบ ๆ พอสงบลงไปแล้ว แน่วเย็น อยู่ไหนท่านเย็นหมด นั่น จึงว่าให้เสาะแสวงหาธรรมนะ ไม่งั้นไม่ได้

โลกเวลานี้มีแต่โลกกิเลสทั้งนั้นไม่มีใครสนใจกับธรรม จึงมีตั้งแต่เรื่องกองทุกข์ กองทุกข์อย่างนี้ไม่มีโรงพยาบาล ทุกข์เจ็บไข้ได้ป่วยปวดหัวตัวร้อนวิ่งเข้าโรงพยาบาล หมอจนจะเป็นจะตายเพราะคนไข้วิ่งไปอาศัย แต่ความทุกข์ร้อนเป็นพิษเป็นไฟเพราะกิเลสเผาไม่มีใครสนใจหาหมอหาโรงพยาบาล คือหาศีลหาธรรมหาครูหาอาจารย์คอยแนะนำสั่งสอนละซิ มันก็เป็นไฟไปตาม ๆ กันหมด มันต่างกันอย่างนี้นะ โลกภายในใจไม่ค่อยมีหมอรักษา ทั้ง ๆ ที่มีหมอเรียนก็เรียนไปเป็นหมาไปเสีย มันไม่ได้เรียนเพื่อเป็นหมอ ถ้าว่าบวชในศาสนาที่เลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปเสีย มันจะเป็นหมอได้อย่างไร ที่เป็นหมอนั้นเหมาะ เข้าใจไหม แล้วจะไปรักษาเขาได้อย่างไร ไปสั่งสอนเขาให้สงบเย็นยังงัย ไอ้เราเหมือนหมาติดดินอยู่ตลอดเวลา แล้วจะไปสอนเขาให้สงบเย็นยังงัย เราแบกพินแบกไฟภายในหัวใจ

ผู้ที่สอนโลกให้ได้รับความสงบต้องเป็นผู้มีธรรมภายในใจเต็มที ๆ เป็นลำดับขึ้นไป เป็นขั้นเป็นภูมิ ตั้งแต่พระโสดา สกิทาคา อนาคา อรหันต์ นำไปสอนโลกได้ผลตามขั้นตามภูมิของตนที่มี แล้วแจกธรรมสอนโลกนะ ถ้าไม่มีอะไรเลย เจ้าของก็เป็นไฟ เขาก็เป็นไฟ ไม่มีใครสนใจสอนใครและฟังใครแหละ ไอ้ผู้จะไปสอนเขามันก็ไม่สนใจสอนเขา ไอ้ผู้ฟังก็ไม่สนใจจะมาฟัง นี่ละเขาเรียกว่าโรคกิเลสเหี้ยมบหัวใจนี้มันไม่มีหมอมิโรงพยาบาลนะ ไม่มีหูกมียานะ มีแต่ติดแต่เดินไป ไม่เหมือนโรคภายในร่างกาย มันต่างกันอย่างนี้นะ

นี่เราก็มีศาสนาของพระพุทธเจ้าก็ประกาศกังวานมาแล้ว ครูบาอาจารย์เป็นที่เคารพเลื่อมใสเป็นที่เขินออกเขินใจเราก็เคยผ่านมาแล้ว มันก็ควรจะนำมาเป็นคติเครื่องสอนเรา ไม่อย่างนั้นจะตายทั้งเปล่า ๆ นะ เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยวิงวาทหามอ เวลาทุกข์ภายในใจก็ตั้งวิงวาทธรรมมหาครูหาอาจารย์มาระงับดับกันก็สงบร่มเย็น พวกมันจำได้แล้วนะที่นี้ เอาละพอ วันนี้ก็สายแล้ว พุดไปพุดมากี่มาก พุดทุกวัน ๆ นี่ก็ออกทางอินเทอร์เน็ตด้วยนะ ออกประจำทุกวัน ออกจากนี้ก็ไปวิฑู ๘ สถานีอุดร จากนี้ก็เข้ากรุงเทพ ๔ สถานี จากนั้นก็ออกอินเทอร์เน็ตทั่วโลกที่พุดนี้

อ่านธรรมะหลวงตา วันต่อวัน ทางอินเทอร์เน็ต www.luangta.com